

Toca canviar d'ulleres

Llegeixo una entrevista a l'actriu manresana Asunción Balaguer, viuda de Paco Rabal, en el llibre "Grandes Contrastes" de "La Vanguardia". M'admira el que diu, però sobretot com ho diu. Ha estimat durant 52 anys un home al qual ha admirat com a persona i com a professional, tot i que aquest ha compaginat el seu matrimoni amb múltiples infidelitats. Això sí, mai l'ha enganyat. Amb les altres era sexe, amb ella era amor. La primera vegada que es van conèixer va ser desafortunada. Ni què mic, ni orgànic, ni màgic, ni màstic... desafortunat. No obstant, 52 anys després, i un cop mort Paco Rabal, la manresana només aspira a reunir-se amb ell. Aquest és un exemple que, a vegades, coneixes a una persona en les pitjors circumstàncies possibles. I això no pots canviar-ho. No hi ha mai una segona oportunitat per donar una bona primera impressió. Però sí que pots decidir que el que vius després pesi més i desdibuixi un mal inici. Si tens la capacitat de positivitzar-ho i, és clar, voler-ho fer. Alguns teòrics de la conducta humana afirmen que la tendència és oblidar les coses dolentes. Potser és això el que li passa a Asunción Balaguer. L'amor que sent és tan immens que eclipsa tota la resta. És una manera sana de viure i de sobreviure.

Això no obstant, l'economista Emili Duró, optimista de mena, hi està en contra. Ho argumenta: recordes totes les abelles que no t'han picat, o només aquella que ho ha fet? Ben mirat, potser té raó. Sempre recordem el dia en que vam caure de la bicicleta, i no el que vam estar fent una llarga passejada sense incidents. Però això només té a veure amb les ulleres que decidim posar-nos i que ens fan configurar el nostre món: com el rebem, com l'ordenem i com som capaços de revisar-ho. El problema és nostre, per tant, també ho és la solució.

Fa poc, un amic va fer-me un escrit pel meu 28è aniversari. Em deia que em feia gran, però que era important que mantingués elements intactes de la infància. Allò que ens debilita si perdem: la curiositat, la capacitat de jugar, la innocència... Cert, i jo afegiria: la capacitat de mirar-ho tot més nítidament, sense toxicitat. Duró en parla: "Si a un nen li dius que demà anirà a la platja, no dorm, s'il·lusiona..." i, en canvi, si això mateix t'ho dius a tu mateix el pensament sol ser un altre: "Potser plourà, trobarem molts cotxes...". Desenganyem-nos, quan creixem ens convertim en derrotistes crònics quan, en realitat, som més capaços del que imaginem de mantenir la il·lusió i la mirada optimista i simple, que no simplista, d'un nen.

Asunción Balaguer va viure amb Paco Rabal una història d'amor que va començar malament, però que va acabar, fins i tot, sobrevivint-lo a ell. Com a observadora no sé si una aguantaria certes coses. Però no ho jutjo. Ja ho diu Estel Solé al llibre de poesia: "Les dones que somiaven ser altres dones": "Sabia amb escreix que l'amor és cec, però mai vaig apuntar-me a un curset de Braille". I sí, senyores i senyores, l'amor és cec o borni. Fins, és clar, que una decideix posar-se ulleres, i no de fira. Si pot triar les escull roses.